

Arrest

nr. 122 252 van 9 april 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X, X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 21 januari 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie van 23 december 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. VERKEYN, die *loco* advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn.

Op 25 februari 2010 hebben verzoekers een asielaanvraag ingediend.

Op 30 augustus 2011 besliste de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekers te weigeren. Tegen deze beslissing dienden verzoekers een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Bij arrest nr. X van 22 november 2011 weigerde de Raad eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekers.

Op 5 september 2011 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 6 december 2011 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie de aanvraag ontvankelijk.

Op 11 december 2013 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie de aanvraag ongegrond.

Op 23 december 2013 nam verweerder ten aanzien van eerste verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is thans de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten,

[...]

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 30 augustus 2011 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen en op 22 november 2011 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

Op 23 december 2013 nam verweerder eveneens ten aanzien van tweede verzoekster en de 4 minderjarige kinderen een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is thans de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw, die verklaart te heten,

[...]

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

"Op 30 augustus 2011 werd door de Commissaris - generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen en op 22 november 2011 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1 ° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum. In uitvoering van artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder werpt een exceptie van gebrek aan belang op wegens het ontbreken van het rechtens vereiste belang, gezien het feit dat eerste verzoeker en tweede verzoekster in het Rijk verblijven zonder te beschikken over de vereiste documenten en dus illegaal op het grondgebied zijn, waardoor hij ingevolge zijn gebonden bevoegdheid ertoe gehouden is een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl. St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Opdat verzoekers een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd zijn door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervinden. De vernietiging van de bestreden beslissingen moet aan verzoekers bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissingen werd genomen in uitvoering van artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het vreemdelingenbesluit) en van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet.

Artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

"Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling of de asielaanvraag niet in overweging neemt, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies betekend.(...)"

Artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet, waarnaar voornoemd artikel 75, § 2 verwijst, luidt als volgt:

"Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag niet in overweging neemt of de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, moet de minister of zijn gemachtigde onverwijld een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.

Indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verwerpt met

toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, en de vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld tot een verlenging van het in het eerste lid bedoelde bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt onverwijld ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.

De termijn van deze verlenging bedraagt tien dagen, en is twee maal verlengbaar op voorwaarde dat de vreemdeling voldoende meewerkt aan het terugkeertraject bedoeld in art 6/1, § 3, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen. De regeling in dit lid doet geen afbreuk aan de overige mogelijkheden tot verlenging van het bevel, zoals voorzien in de wet.”

Uit voornoemd artikel 52/3, § 1 blijkt dat indien aan de vreemdeling die onregelmatig in het Rijk verblijft, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend of indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van zulke vreemdeling tegen een beslissing genomen door het CGVS verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1° van de vreemdelingenwet, de staatssecretaris of zijn gemachtigde beslist dat deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen.

Gelet op de bewoordingen van artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: ten eerste, de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd of de Raad heeft het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door het CGVS verworpen én ten tweede, deze vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk. De staatssecretaris of zijn gemachtigde moet bijgevolg eerst nagaan of aan deze twee voorwaarden is voldaan. Is dit het geval, dan moet de staatssecretaris of zijn gemachtigde vervolgens beslissen dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7 van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Hij beschikt ter zake niet over enige appreciatiemogelijkheid.

In casu wordt niet betwist dat zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd aan verzoekers door het CGVS op 30 augustus 2011. Verder kan worden opgemerkt dat de Raad het beroep van verzoekers tegen de beslissing van het CGVS op 22 november 2011 bij arrest nr. 70 418 verwierp en de Raad aan verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigerde. Voorts wordt in de bestreden beslissingen vastgesteld dat verzoekers onder het toepassingsgebied van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet vallen.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven. 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...).”

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet meer over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden.

Gelet op de bepaling van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet en gelet op het feit dat niet blijkt dat verzoekers over enig verblijfsrecht beschikken, zal de staatssecretaris *in casu* niet anders kunnen doen dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekers in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissingen kan verzoekers in principe dan ook geen nut opleveren.

Verzoekers merken terecht op dat geen bevel mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de

Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna : het EVRM) (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Dit blijkt eveneens uit het gestelde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Het feit dat de verweerder in uitvoering van de vreemdelingenwet in welbepaalde gevallen slechts over een gebonden bevoegdheid beschikt met betrekking tot het uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten, mag niet worden begrepen als een verplichting die op automatische wijze en in alle omstandigheden geldt (RvV (AV) 19 december 2013, nr. 116.003). Ook in deze gevallen kan een bevel om het grondgebied te verlaten een schending uitmaken van een bepaling van het EVRM. Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderliggende procedure de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen, *in casu* het EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

In het verzoekschrift voeren verzoekers onder meer de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moeten verzoekers doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moeten deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moeten concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Verzoekers voeren aan dat de gezondheidstoestand van tweede verzoekster dermate ernstig is dat een terugkeer naar Kosovo een schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM, daar zij in Kosovo geenszins toegang zal hebben tot de voor haar noodzakelijke medicatie en gespecialiseerde zorgen. Zij betwisten dat tweede verzoekster over een beschikbare en toegankelijke adequate medische verzorging kan beschikken. Ze verwijzen hierbij naar talrijke bronnen die aangeven dat de gezondheidszorg in Kosovo volgens hen geheel ontoereikend is. Ze wijzen erop dat waar de arts-attaché meent dat het noodzakelijke geneesmiddel levothyroxine wel beschikbaar is in Kosovo, dit nog geenszins aantoonst dat het er eveneens toegankelijk is gezien de wachttermijnen en de kostprijs niet werden onderzocht. Ze verwijzen specifiek naar de door verweerder zelf aangehaalde bron van IOM – Country Fact Sheet van juni 2011 die stelt dat *“many patients with rare, chronic diseases will not be able to find the drugs they need in the public health care institutions or in the state pharmacies, except drugs/medicine from the essential list, as approved by the MoH. Private pharmacies may be able to import the drugs they need, but they are likely to be expensive and the supply may be uncertain”*. Verzoekers menen bijgevolg dat er geen sprake is van de door verweerder aangehaalde gratis beschikbaarheid. Ze wijzen er verder op dat medicatie niet zomaar kan geruild worden voor een equivalent, gezien een mogelijk verschil in kwaliteit.

De Raad stelt vast dat uit de bron van de IOM inderdaad blijkt dat de medische verzorging zorgen baart in Kosovo, maar stelt tegelijk vast dat volgens deze bron er zich geen probleem stelt wat de toegankelijkheid betreft indien het medicijn op de lijst staat van essentiële medicijnen. Uit het administratief dossier blijkt dat het door de arts weerhouden medicijn, L-thyroxine, wel voorkomt onder nr. 113 op deze lijst van essentiële medicijnen in het AD genaamd: *“Lista Essenciale e nivelit sekondar dhe terciar te kujdesit shëndetësor”*. Waar verzoekers aanvoeren dat niet zomaar een medicijn mag vervangen worden door een ander, meent de Raad dat het niet onredelijk is dat de arts-attaché onderzoekt of de farmaceutische stof levothyroxine beschikbaar en toegankelijk is. Bovendien blijkt uit die lijst van essentiële medicijnen dat niet enkel de farmaceutische stof levothyroxine, maar evenzeer het medicijn dat tweede verzoekster neemt L-thyroxine op die lijst voorkomt. Waar verzoekers wijzen op het feit dat de verwijzing naar de Kosovaarse wetgeving op zich niets zegt over de toegankelijkheid van

de medische zorgen in de praktijk, kunnen ze gevolgd worden maar tonen ze niet aan dat de voor tweede verzoekster noodzakelijke gezondheidszorgen *in concreto* niet toegankelijk zijn.

Wat betreft het argument van de wachttermijnen en de kostprijs, dat verzoekers ontwikkelen in het kader van de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM wijst de Raad erop dat uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat het feit dat de medicatie moeilijk kan verkregen worden of slechts tegen betaling door de betrokkene niet automatisch leidt tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 27 mei 2008, N. t. het Verenigd Koninkrijk, nr. 26565/05). Volgens het EHRM betekent een terugval van de ziekte hetzij een verslechtering van de medische toestand op zich nog geen schending van artikel 3 EVRM (EHRM 6 februari 2001, nr. 44599/98, Bensaid v. Verenigd Koninkrijk, §'n 32-41, EHRM 27 februari 2014, nr. 70055/10 Josef v. Belgique, § 120). Evenmin doorslaggevend is het gegeven dat een medische behandeling beperkt beschikbaar is omwille van logistieke redenen, zoals wachttermijnen, of geografische redenen en dus minder makkelijk te verkrijgen of minder toegankelijk in het land van terugkeer dan in de betrokken Verdragsluitende Staat, hetzij dat financiële toegankelijkheid van de beschikbare behandeling ernstige problemen geeft (EHRM 15 februari 2000, nr. 46553/99, SCC v. Zweden; EHRM, 22 juni 2004, nr. 17868/03, Ndangoya v. Zweden; EHRM 25 november 2004, nr. 25629/04, Amegnigan v. Nederland). Bovendien is er geen schending van artikel 3 van het EVRM wanneer de betrokkene in het land van herkomst de noodzakelijke medische zorgen kan krijgen, ook al zijn die zorgen niet van hetzelfde niveau als in het land waar de betrokkene op dat ogenblik verblijft, tenzij in zeer uitzonderlijke gevallen, als er dwingende menselijke overwegingen zijn die zich tegen de verwijdering verzetten (EHRM 27 februari 2014, nr. 70055/10 Josef v. Belgique, 119).

Een schending van artikel 3 van het EVRM is niet aannemelijk.

Wat de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM betreft, dient erop gewezen dat deze bepaling stelt dat eenieder wiens rechten, welke in het Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, recht heeft op een daadwerkelijke rechtshulp voor een nationale instantie. Deze bepaling heeft geen onafhankelijk bestaan, maar kan slechts worden ingeroepen in samenhang met de verdragsbepaling waarvan de schending wordt ingeroepen (RvS 4 januari 2006, nr. 153 232). Aangezien de schending van artikel 3 van het EVRM niet kan worden weerhouden door de Raad, kan in principe ook geen schending van artikel 13 van het EVRM worden aangenomen. Waar verzoekers wijzen op het beroep tot nietigverklaring en de vordering tot schorsing dat zij hebben ingesteld tegen de ongegrondheidsbeslissing van verweerder volgend op de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat dit beroep bij arrest nr. 122 251 van 9 april 2014, na onderzoek van de grieven gestoeld op een aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, werd verworpen.

Verzoekers wijzen er eveneens op dat verweerder oog diende te hebben voor de gezondheidsrisico's van tweede verzoekster bij het afleveren van de bevelen, in de zin van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, die een omzetting vormt van artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna verkort de terugkeerlijn). De Raad stelt echter vast dat de ongegrondheidsbeslissing inzake de medische regularisatieaanvraag dateert van voor de thans bestreden bevelen en dat in deze beslissing afdoende werd gemotiveerd rond de beschikbaarheids- en toegankelijkheidsmogelijkheden voor de noodzakelijke behandeling van tweede verzoekster. Bijgevolg kunnen verzoekers niet gevolgd worden waar zij menen dat indien de medische gegevens in rekening waren gebracht, verweerder niet zou zijn overgegaan tot het nemen van de bevelen, noch dat er geen enkel onderzoek zou gevoerd zijn naar de gezondheidssituatie van tweede verzoekster, zoals vereist door artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. *In casu* was er evenmin ooit sprake van een imminent verwijderingsrisico.

De Raad merkt op dat uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet niet blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris ertoe gehouden is om, bij het uitvoeren van een terugkeerbesluit, telkens uitdrukkelijk te motiveren omtrent het bestaan van een kind of een gezinsleven van de betrokken vreemdeling in België of van diens gezondheidsrisico's. Het genoemde artikel 74/13 van de vreemdelingenwet omvat hieromtrent geen formele motiveringsverplichting.

Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt niet aangenomen.

Waar verzoekers wijzen op artikel 6 van de terugkeerrichtlijn, wijst de Raad erop dat enkel onvoorwaardelijke en voldoende duidelijke bepalingen van de Richtlijn directe werking hebben indien zij niet of incorrect werden omgezet in nationaal recht (HvJ 4 december 1974, nr. 41-74, Van Duyn / Home Office). Het is duidelijk dat artikel 6 van de terugkeerrichtlijn niet in een dwingende bepaling voor de lidstaten voorziet, daar er wordt gesteld dat lidstaten "kunnen overwegen" af te zien van het uitvaardigen van een terugkeerbesluit in schrijnende gevallen, om humanitaire of om andere redenen, zolang de procedure loopt voor de afgifte van een zelfstandige verblijfsvergunning. Bijgevolg kunnen verzoekers zich niet rechtstreeks beroepen op artikel 6 van de terugkeerrichtlijn. Bovendien stelt de Raad vast dat *in casu* verweerder wel degelijk heeft afgezien van het uitvaardigen van de thans bestreden terugkeerbesluiten zolang de medische regularisatieprocedure nog niet was afgerond met een ongegrondheidsbeslissing. Van enig machtsmisbruik of enige onzorgvuldigheid is in deze dan ook geen sprake.

Een schending van artikel 6 van de terugkeerrichtlijn wordt niet aanvaard.

Daar er geen schending van een hogere rechtsnorm aannemelijk is gemaakt, wordt de aangevoerde exceptie van verweerder aangenomen. Het enig middel is onontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen april tweeduizend veertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU